

Arrest

nr. 198 716 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X.

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 juni 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 juni 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 augustus 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd op 24 juli 2017 op het Commissariaat-generaal gehoord.

1.3. Op 4 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig de Westelijke Jordaanoever, waar u van uw geboorte tot 5 september 2009 in Beit Rima, Ramallah, woonde. U bent naar de middelbare school gegaan, maar maakte deze echter niet af. Tot 2006 werkte u als arbeider in de aluminiumfabriek van uw familie. Nadien probeerde u tevergeefs werk te zoeken en verdiende u bij als computerreparateur.

Op 18 september 2004 viel het Israëlsche leger Beit Rima binnen en zoals gewoonlijk ging u naar buiten om stenen op hen te gooien en straten af te sluiten door middel van obstakels. Hierbij werd u opgepakt door een Israëlsche soldaat, die u meteen begon te slaan. Hij vroeg u de stenen op straat weg te halen, hetgeen u weigerde. Hierop sloeg hij u met de achterkant van zijn wapen op uw wang, waardoor u bewusteloos raakte en naar ziekenhuis werd overgebracht. Omdat er bloed in uw oog gekomen was diende u geopereerd te worden, maar de operatie was mislukt. Vervolgens begon uw gezichtsvermogen steeds zwakker en zwakker te worden. Uw dorp, Beit Rima, ligt bovendien naast de Joodse nederzetting Halmish, waardoor het Israëlsche leger vaak het dorp en de huizen kwam binnenvallen. Bij u thuis werd er veel olijfolie gemaakt en vervolgens opgeslagen in een grote ton. Wanneer de Israëlsche soldaten bij u thuis kwamen binnenvallen gooiden ze deze olie altijd op de grond en deden ze er bloem over zodat het niet meer gebruikt kon worden. Ook werden uw ouders geslagen bij één van de invallen bij u thuis. Omwille van deze reden, omwille van het medisch probleem aan uw oog en omdat er geen werkgelegenheid was besloot u op 5 september 2009 Beit Rima te verlaten en reisde u met uw eigen paspoort via Jordanië naar Colombia, waarvoor u een visum bekomen had. U bleef gedurende drie maanden in Colombia en vertrok nadien naar Spanje. Omdat u in Spanje de luchthaven wou verlaten zonder geldige documenten werd u gedwongen een asielaanvraag in te dienen, waarop u vervolgens het subsidiaire beschermingsstatuut werd toegekend.

Na de toekenning van uw beschermingsstatuut kreeg u in Spanje echter geen opvang meer en werd u op straat gezet zonder enige hulp. U kreeg evenmin een medische behandeling voor uw oog en slaagde er niet in om werk te vinden. U kon deze situatie niet volhouden en besloot terug te keren naar Palestina. Op 3 mei 2012 keerde u terug naar Beit Rima, waar u vervolgens tot 19 november 2015 verbleef. Na uw terugkeer heeft u in Ramallah een operatie aan uw oog ondergaan en een kunst oog laten plaatsen. De situatie in Beit Rima was echter hetzelfde als vóór 2009, de Israëlsche soldaten bleven uw huis binnenvallen, dit terwijl u niet meer deelgenomen had aan het gooien van stenen op de soldaten. Omdat het leven in Palestina moeilijk was en u vernomen had dat de situatie in Spanje verbeterd was, besloot u op 19 november 2015 Beit Rima andermaal te verlaten en reisde u naar Jordanië om van daar het vliegtuig naar Spanje te nemen. Er aangekomen bleek de situatie niet verbeterd, maar daarentegen zelfs verslechterd te zijn. Omdat er geen verbetering van uw situatie in Spanje was, vertrok u op 5 juni 2016 uit het land en reisde u met het vliegtuig naar België. U kwam hier aan op 5 juni 2016 en op 14 juni 2016 diende u hier een asielaanvraag in. Intussen, op 23 augustus 2016, verviel uw Spaanse verblijfsvergunning.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, geboorteaktes, paspoort, vervallen paspoort, een kopie van de bevestiging van de arrestatie van uw broer van het Rode Kruis, kopie van uw oud paspoort, documenten betreffende uw binnenkomst op de luchthaven in Spanje, een Spaans treinticket, een brief aan de Spaanse media, een borg van een Spaanse bank, een machtiging voor een paspoort, kopie van de aanvraag voor behandeling en beschrijving van het medisch probleem aan uw oog, kopie van een petitie van een mensenrechtenorganisatie in Spanje, een offerte van een Spaans ziekenhuis, een aanvraag tot de betaling van uw medische kosten, bewijs van een geldoverschrijving, documenten van Servef, kopie van de verklaring over de vernieling van uw huis, uw Spaans verblijfsdocument en een kopie van uw verzoek tot staatloosheid.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft de gebeurtenissen van 18 september 2004, waarbij u door een Israëlische soldaat geslagen werd en waardoor uw medische problemen met uw oog begonnen, wenst het CGVS op te merken dat deze dateren van ondertussen bijna 13 jaar geleden en niet meer actueel zijn. Het betreft bovendien een eenmalig incident waarvoor u het op dat moment zelf niet noodzakelijk achtte om uit Beit Rima te vluchten. Dit element is op zich dan ook onvoldoende ernstig om actueel nog gewag te maken van een vrees voor vervolging in uw hoofd.

Bijkomend haalt u aan dat het Israëlisch leger op regelmatige basis uw dorp en uw huis binnenvalt, er spullen vernielt en de mensen slaat (CGVS, p. 14). Hoewel u aangeeft dat dit in 2009 reeds één van de redenen voor uw vertrek uit Beit Rima was, keerde u in 2012 vrijwillig terug naar uw dorp van herkomst. Dat u in 2012, toen u reeds een beschermingsstatuut en verblijfsvergunning had in Spanje, vrijwillig besloot terug te keren naar Beit Rima, terwijl u uit het verleden en uit het contact dat u met uw familie had wist hoe de situatie er was (CGVS, p. 14-16), relativeert in ernstige mate de door u voorgehouden vrees in Beit Rima. Voorts dient opgemerkt te worden dat het hier niet gaat om een persoonlijke en systematische vervolging ten aanzien van u of uw familie, u geeft immers zelf aan dat iedereen van uw buurt werd lastiggevallen door het Israëlisch leger en u enkel gevisieerd werd omdat u een inwoner van Beit Rima was (CGVS, p. 15). Daarenboven geeft u aan dat u Beit Rima in november 2015 enkel en alleen verlaten had omwille van de algemene situatie in Palestina én omdat u op dat moment dacht wel werk te kunnen vinden in Spanje (CGVS, p. 16). Hoewel de invallen van het Israëlisch leger tot discriminerende feiten leidde, zijn zij desalniettemin onvoldoende ernstig in het kader van uw asielaanvraag. Ook uw eigen gedrag relativeert deze vrees in grote mate.

Gelet op bovenstaande bevindingen dient te worden vastgesteld dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de Israëlische operaties "Bewakers van onze Broers" (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en "Beschermd Rand" in de Gazastrook (juli 2014) enorme spanningen veroorzaakten tussen Palestijnen, kolonisten en de Israëlische veiligheidsdiensten in de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem. Na de confrontatie tussen de Israëlische politie en enkele Palestijnen, die zich uit protest verschanst hadden in de moskee Al Aqsa, ontstond er in september 2015 een golf van geweld die zich vanuit Oost-Jeruzalem verspreidde over de gehele Westelijke Jordaanoever. In talrijke regio's monden manifestaties uit in confrontaties met de Israëlische veiligheidsdiensten. Tegelijkertijd dook er een nieuw fenomeen op: Individuele Palestijnen, die geenszins verbonden waren aan een bepaalde groep, vielen kolonisten, Israëlische militairen of politieagenten aan met een mes. Deze onvoorspelbare aanvallen creëerden een klimaat van angst bij de Israëlische bevolking en leidde tot een stijging van het aantal Palestijnen die, louter omdat er vermoed werd dat ze van plan waren een aanval uit te voeren, preventief gedood werden door de Israëlische veiligheidsdiensten. Dit type geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in Jeruzalem en Hebron, maar kwam, weliswaar in mindere mate, ook voor in Ramallah, Qalqiliya en Bethlehem. Sinds april 2016 zijn het aantal confrontaties, manifestaties en aanvallen gepleegd door Palestijnen echter sterk verminderd. In september en oktober 2016 laaide het geweld weliswaar weer op in Hebron en Oost-Jeruzalem, doch minder hevig dan voorheen.

Verder is er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict

tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dat u in Spanje reeds het statuut van subsidiaire bescherming ontvangen zou hebben doet niets af aan bovenstaande appreciatie. Er dient immers nog steeds een individuele beoordeling gemaakt te worden ten aanzien van uw asielmotieven en ten aanzien van uw land en regio van herkomst. Volgens deze individuele beoordeling, die hierboven beargumenteerd werd, komt u niet in aanmerking voor het bekomen van de hoedanigheid van vluchtelingen en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming. Elke asielaanvraag wordt individueel en op eigen mérites beoordeeld.

De door u neergelegde stukken tonen uw identiteit, herkomst, verblijf en procedure in Spanje, oogproblemen, etc. aan. Geen van deze elementen wordt hierboven betwist. Wat echter uw oogproblemen betreffen, dient hiervoor te worden verwezen naar de betreffende procedure op basis van medische gronden die u kan opstarten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel voert verzoeker aan dat de beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan worden gevolgd. Vooreerst merkt verzoeker op dat deze beoordeling gebaseerd is op een rapport dat reeds dateert van 6 oktober 2016 en dienvolgens niet langer actueel is. Daarenboven, zo stelt verzoeker, focust dit rapport niet op de specifieke situatie in Beit Rima, waar hij woonachtig was. Hij specificeert dat Beit Rima zeer dicht gelegen is bij de Israëlische nederzetting Halamish, die door de internationale gemeenschap wordt beschouwd als illegaal. In 2001 is het Israëlische leger binnengevallen in Beit Rima, in wat beschouwd wordt als de eerste raid van het Israëlische leger in Palestijns gecontroleerd gebied. Onder verwijzing naar een Wikipedia artikel, geeft verzoeker aan dat de doelstelling van deze raid was om de vermoedelijke daders van de moord op de Israëlische minister van toerisme, Rehavam Ze'evi te vinden. Sindsdien wordt Beit Rima geteisterd door constante raids door het Israëlische leger en staat het vast dat de Israëlische soldaten zich schuldig maken aan mensenrechtenschendingen bij deze herhaalde raids. Verzoeker verwijst hiertoe naar een aantal persartikels en "Weekly report(s) of the Palestinian Centre for Human Rights in Israeli human rights violations in the Palestinian territory". Verzoeker laat gelden dat hij en zijn familie zich in het verleden heftig verzet hebben tegen de Israëlische bezetter en dat uit de hierboven geciteerde landeninformatie blijkt dat het Israëlische leger onder meer de huizen viseert van gezinnen met het profiel als het zijne. Hij oppert dat, in strijd met de beweringen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het Israëlisch leger zich schuldig maakt aan de herhaalde schending van zijn mensenrechten: willekeurige raids zonder enige effectieve aanleiding, waarbij de aanwezigen werden geslagen en vernederd, hun bezittingen werden vernield en de olijvenoogst, waarvan het gezin diende te overleven, volledig werd vernietigd. Verzoeker citeert voorts uit het gehoorverslag en stelt

eveneens foto's van de woning na een raid, alsook van een attest ter bevestiging van deze raids, te hebben toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoeker houdt voor dat het duidelijk is dat het gezin wordt vervolgd door het Israëlische leger omwille van hun Palestijnse afkomst, minstens het slachtoffer is van een inhumane en vernederende behandeling door deze laatste. Hij meent dan ook dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing gemotiveerd staat, Beit Rima in november 2015 opnieuw heeft verlaten, niet ingevolge de algemene situatie in Palestina en omdat hij dacht werk te zullen vinden in Spanje, doch wel omdat hij het aanhoudend geweld van de Israëlische bezetter mentaal en fysiek niet langer kon verdragen. Tevens geeft hij aan dat ook al wordt hij niet persoonlijk vervolgd, hij indien hij slachtoffer is van willekeurig geweld, nog steeds in aanmerking kan komen voor de subsidiaire bescherming omdat hij op een onmenselijke en vernederende wijze werd behandeld door het Israëlische leger. Verzoeker benadrukt in dit verband dat hem in het verleden de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend door de Spaanse autoriteiten. Bovendien, zo stelt hij, lijkt het weinig waarschijnlijk dat zijn achtergrond geen enkele impact zou hebben op de Israëlische troepen. Uit de geciteerde landinformatie blijkt trouwens uitdrukkelijk dat zij de woningen viseren van familieleden van vermoedelijke opposanten tegen de Israëlische bezetting.

Tot slot geeft verzoeker, onder verwijzing van rapporten van Home Office en Palestinian Centre for Human Rights, aan dat ingevolge talloze beperkingen door de Israëlische overheid van de vrijheid van beweging van de Palestijnse bevolking, hij niet over een intern vluchtalternatief beschikt.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: landeninformatie, foto's van zijn woning na een huiszoeking en een attest ter bevestiging van deze raids.

Bij aanvullende nota d.d. 2 november 2017 legt verzoeker nog screenshots neer van twee Facebookpagina's en twee webkranten, met vertaling in het Frans.

Op 14 november 2017 laat verzoeker per aangetekend schrijven een beëdigde vertaling geworden van het attest gevoegd bij zijn verzoekschrift ter bevestiging van de raids.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de gebeurtenissen van 18 september 2004, waarbij verzoeker door een Israëlische soldaat geslagen werd en waardoor zijn medische problemen met zijn oog begonnen, niet meer actueel zijn en daar het bovendien een eenmalig incident betreft waarvoor verzoeker het op dat moment zelf niet noodzakelijk achtte om uit Beit Rima te vluchten, ook onvoldoende ernstig is om actueel nog gewag te maken van een vrees voor vervolging, (ii) de invallen door het Israëlische leger geen persoonlijke en systematische vervolging uitmaken ten aanzien van verzoeker of zijn familie en overigens onvoldoende ernstig zijn, getuige hiervan verzoekers vrijwillige terugkeer naar zijn dorp van herkomst in 2012, (iii) er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, (iv) het gegeven dat verzoeker in Spanje reeds het statuut van subsidiaire bescherming ontvangen zou hebben niets afdoet aan bovenstaande appreciatie daar nog steeds een individuele beoordeling dient te worden gemaakt ten aanzien van zijn asielmotieven en ten aanzien van zijn land en regio van herkomst, (v) de door hem neergelegde documenten elementen bevatten die op zich niet worden betwist, en (vi) wat betreft zijn oogproblemen verwezen dient te worden naar de daartoe geëigende procedure.

2.4. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hem in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Hij legt bovendien documenten neer die aantonen dat hij in Spanje over een verblijfsvergunning beschikte. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers verblijfsstatus in Spanje niet nader heeft onderzocht. Dit maakt het voor de Raad onmogelijk om te oordelen of Spanje desgevallend als eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Dit artikel luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip ‘reële bescherming’: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Ter terechtzitting bevestigt verwerende partij dat er geen onderzoek werd verricht naar welke status de verzoekende partij bezit/bezat in Spanje en stelt zij uitdrukkelijk om die reden geen bezwaar te hebben dat de zaak zou teruggezonden worden voor verder onderzoek.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 augustus 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS